

(te. Tírvia, *Spill de Castellbò*, f° 46r^o).

PIJOAN amb moltes variants: la més general molt difosa en cat. or. (l'il·lustre Josep ~ etc...), *Pejoan* en el Ross., Borda de *pežuán* a Tavascan, *Pejan*: *Cal Pažán* a Caldes (xxxviii, 64.18); *pažán*, borda del ~, 5 te. Bressui (xxxvii, 1. 22). Masia del *pežžā*, a Fuliola (xlvi, 67,19).

Peprats, cogn. rossellonès, pron. sempre *pəpráts* (< *Pere Prats*, que és vergonyós escriure o pron. *Pepratr*x, cedint a la monstruosa cacografia francesa).

Ca Pepuig, mall. entre Sa Calobra i Tuent (Masc. 4C6): devia venir d'algun frare de Lluc, *Pere Puig* (a uns sento «*Ca Fra Puig*», i a altres «*Can pəpuč*».

I limitem-nos a enumerar *Perramon*, *Pibernet*, 15 *Piferrer*, *Pigrau*, i els més incerts *Pelluïsa*, *Piboixa* etc., *Pernau* NL?

PIÀ

Municipi del Rosselló, cantó de Perpinyà-Oest, situar a la plana, al límit amb la Salanca, entre Perpinyà i l'Aglí.

PRON. POP.: *pià* (1960), oït a Salses i St. Cebrià. 25
DOC. ANT. 925: *villa Apiano* (col·l. Moreau IV, 135); 956 (id. VIII, 221); 991: (id. XIV, 216); 1013 (id. XVIII, 226); 934: *Apiano* (id. V, 133); 961: (Abadal, *Eixalada*, 189); 1145: (col·l. Moreau, LXI, cèd. cap); 1435: (Alart, *Doc. géogr. hist.*, 593); 1103: *Appiano* (Col·l. 30 *Moreau* XLIV, XI, 140); 1385: (Alart, *Doc. géogr. hist.*, 520); 1109: *G. B. de Apiano* (col·l. Moreau XLIV. cèd. *Juegos*); 1143: *Guillelmus de Apiano* (Alart, *RLR*, III, 286); 1164: (id.); 1165: *Guillemo de Apiano* (id.), 287); 1359: *Apiá* (*CoDoACA* XII, 125); 1395: (Alart, 35 *Doc. géogr. hist.*, 529); 1474: *Pia* (*RLR*, 10); 1637: (*RLR* LXIII, 86).

Mencions addicionals citades per Ponsich (*Top.*, 51): 901, 1032, 1091, 1118, 1147, 1155, 1157, 1162: *Apianum*; 1155, 1424: *Apiá*; 1172, 1358: *Apian*; 40 1628, 1632: *Pia*.

ETIM.: Tal com han senyalat Skok (*Ortsn.*, 56) i Aebischer (*Études top. cat.*, 120), l'origen d'aquest NL ha d'ésser *APPIANU*, derivat del NP ll. *APIUS* o *APIUS* (Schulze, *Zu lat. Egenn.*, 423, 487, 519). Cal observar 45 que, des del punt de vista de la fonètica hist. catalana, igualment bastaria com a base *APIUS*, *APIANUM* (cf. *sèpia*, *pic*, *còpia*); i la forma amb afèresi *Pià* (< ant. *Apiā*), paral·lela al cas de *Vià* (> ant. *Aviā*) < *AVITIĀNU* al t. d'Odelló (Cerdanya), no apareix fins 50 cap al final de l'Edat Mitjana.

Pià (Cardener), V. *Peà* *Piaix*, V. *Repiaix* *Pibernat*, V. *Pi-*

PIC

Encara que l'ús d'aquest mot per anomenar els grans cims de muntanya es deu en gran part a una imitació poc recomanable de l'ús francès i castellà, el mot existia també amb caràcter genuí, i no sols en altres accs. figurades («al pic de l'hivern, de l'estiu» etc., sinó que sempre es degueren usar per a algunes muntanyes, en lloc de *puig* o *turó*, junt amb l'augmentatiu *pica* (*Pica d'Estats*, *P. de Canigó*), també pic en algunes.

Serrat del *Pic Alt* en el te. de Noves de Segre (xxxvii, 188.12). *Pic Negre d'Envalira* en el trifini V. de Querol-Andorra-França (dos cims bessons, de més de 2800 alt.), *Pic de la Dona* al NE. del Circ d'Ull de Ter (entre Setcases i Mentet). N'és bona comprovació el fet que també es trobi ben arrelada la forma pròpia de la fonètica pre-catalana de l'Alt Pallars i de la zona mossàrab *pico*: «al *Pico* sobirà e --- al *Pico* 20 *Josà*» (a. 1518, *Spill de Castellbò*, te. Rialb d'Àssua f.107r i *Lo Pico*, te. Caregue (xxxv, 169.25) (més en *E.T.C.* II, 156); *Pico-lo-mallo*, a la vall de Castanesa (*E.T.C.* I, 147).

En les terres de substrat mossàrab, més val abstenir-se de citar-hi casos de *Pico* o de *Picatxo*, perquè no hi ha criteri que permeti distingir -hi l'ús tradicional de l'acastellanat de molts guardatermes i pràctics professionals. Però hi ha derivats sense dubte autòctons: Mas de *Picando* a la Vall d'Alba (que no crec que sigui post-antroponímic (? xxviii, 164.11, 165.9, 166.1). Barranquet de *Picano* a Santa Pola (xxxvi, 126.6). *Els Picalons*, turonets te. el Campello (xxxvi, 110.19). Sobretot en el gran relleu orogràfic: *El Picaio*, gros massís paral·lel a la costa, poc endins, que s'estén des de prop de Morvedre fins cap a Puçol (xxx, 47.2); a Morvedre uns en diuen *La Muntanya Negra*, altres *el pikáyo* (xxx, 23.18). Però el nom es repeteix, aplicada a cims no gaire menys considerables, en molts termes, des del Maestrat fins a Gandia i fins a la frontera manxega: a Vilafranca (xxix, 46.10), a Aín (xxix, 166.7), a Alfara Bar. (no sé si idèntic al que registre a Algímia, on distingeixen entre *el P. Redó*, cota 347, i *el P. de Punta*, més a l'Est (xxx, 34.21, '83 x '78); a Vallada (xxxii, 92.12), a Xeresa i Barx (xxxii, 198.26) i a Almiserà (xxxii, 172.6).

Més sobre això en *DECat.* vi, 519B51-56. Altres casos del sufix *-aió*; i altres derivats oronímics mossàrabs, però femenins (com *La Pica*): *La Picòtxa* a Vall-de-roures, *Les Picòssies* a Rasquera i *La Picossa* que es repeteix a Capçanes, Móra d'Ebre, Xiva Mlla, Cincortres, Xert, Càlig, Culla, Llucena i fins a Eivissa (vol. I, 231). *Les Picardes* (*DECat.* I, 368a25); *Picoll* al Flamicell i l'Isàvena (veg. *DECat.* vi, 507b56ss.).

D'aquesta qüestió no es pot separar del tot *Pic* 55 com a cognom o NP. Interessa senyalar que no sols està molt difós pel Nord del Princ., sinó que és